

Sygn. akt XI W 2268/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Małgorzata Gardocka, Katarzyna Zielińska-Kupczyk, Beata Jaworska, Karolina Szczęśna

Oskarżyciel publiczny: J. K., D. S.,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 13 września 2016 roku, 25 października 2016 roku, 29 listopada 2016 roku, 17 stycznia 2017 roku, 13 lutego 2017 roku w W.

sprawy **D. Z.**

syna Z. i Z. z domu Ż.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 02 października 2015 r. około godziny 18:50 w W., na drodze publicznej w ruchu lądowym, na ul. (...) przed skrzyżowaniem z ul. (...) na wysokości Stadionu (...) naruszył zasady przewidziane w art. 24 ust. 2 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki V. o nr. rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wyprzedzania oraz nie zachował bezpiecznego odstępu od wyprzedzanego rowerzysty, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 ust. 2 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. „Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm.)

I. obwinionego **D. Z.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

XI W 2268/16

UZASADNIENIE

D. Z. obwiniono o to, że w dniu 2 października 2015 r. około godziny 18:50 w W., na drodze publicznej w ruchu lądowym na ul. (...) przed skrzyżowaniem z ul. (...), na wysokości Stadionu (...), naruszył zasady przewidziane w art. 24 ust. 2 PoRD, w ten sposób, że kierując samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas wyprzedzania oraz nie zachował bezpiecznego odstępu od wyprzedzanego rowerzysty, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Rowerzysta M. P. w dniu 2 października 2015 roku około godziny 18:50 poruszał się ul. (...), rowerem M., prawym skrajnym pasem ruchu, od strony ul. (...) w kierunku ul. (...). Poruszał się prawą krawędzią jezdni, dojeżdżając do skrzyżowania z ulicą (...), ominął znajdującą się na drodze kratkę studzienki kanalizacyjnej. W tym samym czasie, z lewej jego strony wyprzedził go pojazd marki V. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierującym był D. Z.. Kierowca V. nie zachował bezpiecznego odstępu od omijanego rowerzysty, który w skutek manewru stracił równowagę i zachwiał się. M. P., będąc w przechyle, oparł się lewą ręką o pojazd, by nie upaść. Wskutek tego doszło do wgniecenia karoserii pojazdu.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- częściowo wyjaśnień obwinionego (k. 28, 108-108v),
- zeznań świadka M. P. (k. 9, 109-109v),
- częściowo zeznań świadka B. K. (k. 108v-109),
- wydruku przekazanego mailem zawiadomienia (k. 1),
- płyty CD z nagraniem a.-video (k. 2),
- protokołu oględzin (k. 3 – 4),
- odręczny szkic miejsca zdarzenia (k. 11),
- plan organizacji ruchu (k. 125),
- wiadomość emailowa (k. 130),
- płyta CD-R z nagraniem a.-video (k. 131).

Obwiniony w toku postępowania nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W ocenie obwinionego rowerzysty nie powinien znaleźć się na ulicy, z uwagi na to, że na chodniku, który ma 9 metrów szerokości, znajduje się ścieżka rowerowa. Zdaniem obwinionego rowerzysta zajeżdżał mu drogę, nie pozwalał się wyprzedzić, a w momencie gdy się z nim z nim zrównał, rowerzysta uderzył pięścią, tj. w tylny słupek, gdzie pozostało wgniecenie. Rowerzysta kontynuował podróż, wobec czego obwiniony wyprzedził go i zajechał mu drogę. W ten sposób doszło do utarczki słownej i została zawiadomiona Policja. Jak wynika z relacji obwinionego Policję wezwał pokrzywdzony, po tym, jak obwiniony „ściągnął” pokrzywdzonego z roweru. Ze słów obwinionego wynika również, wyprzedził rowerzystę wcześniej, niż to widać na nagraniem przez pokrzywdzonego filmie, bowiem nie na zakręcie tylko na wysokości bram do stadionu Polonii, gdzie są dwa pasy ruchu w tym samym kierunku. Dodał, że samochód był pożyczony.

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając materiał dowodowy w sprawie niniejszej, Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego częściowo, tj. co do tego, że w dniu 2 października 2015 roku był kierowcą pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) oraz co do tego, że na pojeździe tym powstało wgniecenie. Wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w pozostałych zgromadzonych w sprawie i uznanych za wiarygodne dowodach, także w zeznaniach świadka M. P.. W pozostałym zakresie Sąd nie przyznał wyjaśnieniom obwinionego wiarygodności, bowiem nie znajdują one potwierdzenia w uznanym za wiarygodny w sprawie niniejszej materiał dowodowy. W ocenie Sądu bowiem relacja obwinionego stanowi przyjętą przez niego linię obrony i zmierza do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania bezpośredniego świadka M. P., będącego uczestnikiem zdarzenia. Świadek w sposób logiczny, spójny i wyczerpujący zrelacjonował przebieg zdarzenia, tak jak je zapamiętał. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w materiale filmowym, dołączonym do akt sprawy, odtworzonym na rozprawie, pochodzącym z kamery zamontowanej na kierownicy roweru, będącego własnością świadka. Sąd również ten materiał dowodowy uznał za wiarygodny.

Dowodem jedynie częściowo przydatnym do rekonstrukcji zdarzenia były zeznania świadka B. K., która potwierdziła, iż w przedmiotowym zdarzeniu uczestniczył D. Z.. W pozostałym zakresie zeznania, wobec tego, że świadek nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia i zna je jedynie z relacji obwinionego, uznał za nieistotne dla określenia odpowiedzialności obwinionego za zarzucany mu czyn. W podobny sposób Sąd ocenił zeznania świadka D. B., który nie posiadał żadnych wiadomości o zdarzeniu i nie był w stanie podać żadnych istotnych okoliczności, mogących mieć znaczenia dla określenia odpowiedzialności obwinionego za zarzucany mu czyn.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów w postaci: protokołu oględzin (k. 3-4), umowy sprzedaży (k. 17), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 49), orzeczenia o stopniu niepełnosprawności (k. 52-54, k. 58), decyzji (k. 55-57, 59), danych z KRK (k. 72), danych z rejestru wykroczeń drogowych (k. 73), opinii sądowno – psychiatrycznej (k. 92-93v), pisma ZDM (k. 124), planu organizacji ruchu (k. 125). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania wiarygodności tych dowodów. Strony w toku postępowania sądowego również nie podważały ich autentyczności i informacji w nich zawartych.

Czyn z art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Sąd Najwyższy podkreślił w wyroku z dnia 29 kwietnia 2003 r., III KK 61/03, OSNwSK 2003, poz. 886, że dla odpowiedzialności z tego przepisu konieczne jest ustalenie, iż sprawca nie zachował "należytej ostrożności", a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do "postępowania uważnego, przezornego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze". W niektórych sytuacjach ustawa wymaga ostrożności szczególnej, a więc większej niż zwykle wymagania. Szczególna ostrożność to "ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie" (j.w.). Stwierdzić należy, że następstwem niezachowania wymaganej ostrożności w danych warunkach jest spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu. Odpowiedzialność na podstawie art. 86 § 1 kw będzie ponosił sprawca, który przez zachowanie nienależytej ostrożności spowodował realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, czyli groźbę wypadku drogowego czy innego niebezpieczeństwa mogącego prowadzić do kolizji drogowej.

Obwinionemu zarzucono naruszenie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie z art. 24 ust. 2 w/w ustawy kierujący pojazdem jest obowiązany przy wyprzedzaniu zachować szczególną ostrożność, a zwłaszcza bezpieczny odstęp od wyprzedzanego pojazdu lub uczestnika ruchu. W razie wyprzedzania roweru, wózka rowerowego, motoroweru, motocykla lub kolumny pieszych odstęp ten nie może być mniejszy niż 1 m.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na bezsporne stwierdzenie, iż D. Z. swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 86 § 1 kw. Poruszając się bowiem ruchliwą ulicą (...) dokonał manewru wyprzedzenia roweru z jego lewej strony, przy tym, mając na uwadze szerokość pasa, w odległości mniejszej niż 1 m od roweru. Szczególnie należy podkreślić, iż dokonał tego przed skrzyżowaniem z ulicą (...), w momencie kiedy kierujący rowerem odsunął się nieznacznie od prawej krawędzi jezdni z uwagi na przeszkodę znajdującą się na drodze tj. kratę studzienki kanalizacyjnej. Zachowanie obwinionego spowodowało, że kierujący rowerem stracił równowagę i będąc przechylony, oparł się o wyprzedzający go pojazd, aby nie upaść. Nie doszłoby do tego, gdyby obwiniony zachował szczególną ostrożność wymaganą przy wykonywaniu wyprzedzania roweru, albo gdyby, mając na uwadze warunki drogowe oraz bliskość skrzyżowania, zrezygnował z tegoż manewru. Należy podkreślić, że obwiniony wypełnił swoim zachowaniem znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw, bowiem nie zachował nałożonego na niego przez

ustawę obowiązku zachowania szczególnej ostrożności, przez co doprowadził do zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Można również przypisać obwinionemu winę za popełnione czyny. Sąd dał wiarę opinii sądowo-psychiatrycznej odnośnie stanu psychicznego obwinionego (k. 92-93), która została sporządzona rzetelnie, zgodnie ze wskazaniami wiedzy przez kompetentną osobę. Opinia biegłego jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Wynika z niej, że stan psychiczny D. Z. nie znosił ani nie ograniczał jego zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a poczytalność obwinionego w chwili czynu nie budzi wątpliwości.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Czyn obwinionego godzi w dobro jakim jest bezpieczeństwo i porządek w ruchu drogowym. Zaznaczyć należy, iż czyny zabronione polegające na nieprawidłowym wyprzedaniu (wymijaniu) samochodami, jadących ulicą rowerzystów, są szczególnie niebezpieczne dla rowerzystów. Skutki takich nieprawidłowo wykonywanych manewrów, nawet gdy prędkość samochodu nie jest zbyt duża, mogą być dla rowerzystów tragiczne, bowiem uderzeni przez samochód, czy przez niego zepchnięci, narażeni są na poważne urazy i obrażenia.

W sytuacji gdy w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, popełniony przez sprawcę czyn wypełnia znamiona określone w stosownym przepisie ustawy, przy czym istnieje możliwość określenia społecznej szkodliwości tego czynu i przypisanie jego popełnienia działającemu świadomie sprawcy, należy stwierdzić, iż zachodzą tutaj wszystkie przesłanki odpowiedzialności za wykroczenie.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu, który uznał za znaczny, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd uwzględnił także rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem – nie zachowanie szczególnej ostrożności przy wykonywaniu manewru i spowodowanie zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, stopień winy, pobudki działania, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie się po jego popełnieniu. Obwiniony jest osobą rozwiedzioną, nie posiada osób na utrzymaniu, jest osobą w chwili obecnej bezrobotną, nie posiada majątku ani dochodu. Mając na uwadze charakter i okoliczności czynu, stopień naruszenia przepisów przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym, jak również warunki osobiste sprawcy, zdaniem sądu, kara grzywny w wysokości 600 złotych orzeczona na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw będzie odpowiednią sankcją karną za czyn popełniony przez obwinionego oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Sąd uznał, iż kara ta w ustalonych okolicznościach przypisanego czynu będzie stanowiła dla obwinionego wystarczającą dolegliwość oraz będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118§1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i określono ich wysokość na kwotę 160 zł. Zryczałtowane wydatki w niniejszej sprawie zgodnie z §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269) wyniosły bowiem 100 złotych, zaś opłata – na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) – 60 złotych.